

SÜTŐ CSABA ANDRÁS

párbeszéd jó kedvvel, bőséggel

bár nekünk a retro az anno, rettenetes ornátusunk felöltjük azért. az otthoni olyan, akár a joggingra készülő középosztály, amint lassan, fordulva az új évtizedre, nordic walkra vált. háznak tűnik, de nem az. melegítőben szinyel, abban fázik, taknyosodik, megtollasodva a cihát a padlásra hányja vagy elegáns mozdulatokkal dobja el. vacog, elnyűhetetlen, lerúgott orrú férfi félcipőben, úgy hordja, mint más a kondit, csak a kardió más, itt a súlytárcsák helyett tűzifa van, odabasztak harminc mázsa akácot az udvarra, kivágták és idehozták, egy fél erdőt, vágva, hasítva, ölbe, egy fél erdőt, mondja, fogán át szűri a szót, nem az a puhány fajta, keményfa ez, öcsém, hát nem is olyan sok ez, mondja, a fejsze bólint, gúnyosan vigyorog a holdfényben, fokán a másfél centis repedés, a nyél új, fogása még elviselhető. jó kedvvel vágja a fát, mondom, én olyat itt még nem láttam, mondja és nekilendül, két kézre fogja a vasat, feje fölé emeli, és a sötétbe hasít. jó kis szerszám ez, mondom, az, mondja és karjából rázza a zsidbadást, nézegeti a csomót, milyen gordiuszi ez itt, mondja, na ne szórakozzál velem, mondja, hagyd békén azt a metaforát, nincs elég bajod, mondja, de történetesen van, jó kedvvel, bőséggel, próbálja megint, hagyd abba, mondom, a laptopból elfogy a delej, a képernyő sötét.

hangol

jövőre hangol az orgona az udvaron, a tyúkól sarkánál. két sípra vágtam, most őszig zöld. kemény gyerek. a mályvatölcsérekben összegyűlik lilaság, fehérség, színes alakká, illattá robban. betonoszlopok, drótkerítés. sok oszlop, sok háló. belegabalyodik a zöldből sárgává fonnyadt gizgaz, az oszlop repedéseibe kapaszkodik a vérehulló fecskéfű. a levegőben rendet vágnak a fecskék a rovarok között is, lehetnétek többen is, golya lépeget a réten, közelebről nem definiált, kegyetlen ragadozó nyugalmával, türelmével halad, hosszú lába, hosszú nyaka, a tereppel kompatibilis csőre értelmet nyer, megrázza magát, lepotyognak róla a toposzok. a kiszáradt tómederben rákezd a békahad, a nádas összeborul fűzzel, ezüstnyárral, a szélső házak udvarára beugat a róka. lehull róluk minden, csak a vadászat marad.

mér

előbb csak körbesétál, szemével mér. itt fű van, ott törött a járda, oké, ott nem lesz baj. három hatalmas fenyő, felbotolva rendesen, nyalogatják a vizes ágak a semmit, a falig nem ér, peremig nem ér, csobog az ereszből a februári eső, ázik minden. festett, tetőre rögzített bádogkanális, horganyzott, jelentsen bármit is. a felhők is ledobták a vasmacskát, szakad mint az állat, úgy esik egész nap. felázik a fal. ősi réműlet, hogy alulról. két hónap, mire észrevesszük az elmozdult függőleges tagot. akkor kalapács, akkor helyreüt, alá egészteglá, támaszték, azt ammen. szárad a fal.

SÜTŐ CSABA ANDRÁS (1979) Győr

